

Красимир Бачков

Вкусът на нещата

– Какво ще кажеш за Марти? – запита ме Вальо, като седнахме на чаша бира, малко след тениса и доста преди обяда. Погледнах го. Очите му светеха с онзи идиотизъм, характерен за първата фаза на влюбване у всеки мъж. Дожаля ми за него.

– Не ти трябва беля на главата!

– Така си и мислех. Че ще отговориш!

– Тогава защо ме питаш?

– Ей-гъй, да видя дали си все същият егоист!

– Все същият съм!

Замълчахме. Допих си набързо бирата и понечих да стана.

– Чакай! – помоли приятелят ми – Пий още една! Аз черпя!

– Виж ми шкембето! – нарочно си отпуснах корема и той леко увисна над гашетата, Вальо се усмихна накриво:

– Сядай, мръсно прасе! Каж ми нещо за нея! Отпуснах се. Щеше да му пуши главата на глупака. Каквото и да му кажех, нямаше да има значение. Важно бе да говорим за нея. Така или иначе, щеше да изгори, можех да му спестя поне някоя и друга илюзия.

– Мартина не е за теб, братле!

– Но за теб беше, нали?! – обидено сви устни той.

– И за мен не беше, ако наистина те интересува!

– Хайде бе! Ама си я чукал и сега те гледа като Господ!

– Отстрани сигурно така изглежда! Всъщност беше една банална история, преди сто години.

– Да, разбира се! Обичайната банална история за „Господин Голямата Работа“.

Въздъгнах уморено. Приятелят ми започваше да ме ядосва.

– Още една дума и си тръгвам!

– Съжалявам! – изглеждаше достатъчно искрен, за да не го оставя сам.

– Я заръчай по едно скорчезе щом си такъв досадник! – Той стана и сам донесе двете уискита. В моята чаша, както трябва, имаше една бучка лед, докато в неговата бяха цели три. Разклатих малко леда й отпих.

– Да продължавам ли?

– Да, но и ти ме разбери! Ти дойде тук преди три дни, а аз съм от началото на сезона. Значи, досега са ми харесали всичко две жени, а излезе, че ти си спал и с двете! Каж ми, на какво прилича това?

– На случайност! Ти май завиждаш, а братле?

– Не ти завиждам, дръвнико! Просто ме е яд, че аз постигам всичко с много труд и накрая все съм излъган, а при теб нещата са лесни като

на кино!

– Лесни са! – стана ми смешно. – Ако искаш, да се трапим! Вземи моите три развода и четири деца, с всичките им главоболия, а ми дай жена си с малкия! Става ли?

– Нямах предвид това! Исках да кажа, че при теб всичко изглежда някак по-лесно! Не ми забелязвай, моля те! От години не съм се чувствал така! Сякаш Марти е единствената жена в света! Направо съм изкукал!

– Прав си!

– За какво?

– Изкукал си!

Вальо се засмя. Облегна се назад в стола и небрежно отпи от уиски-то. Едва ли му усещаше вкуса. За него от бирата по-добро пиене нямаше. И от жена му по-хубава нямаше, но явно сега нещата се бяха променили. След няколко сезона на плажа, най-после д-р Костов се бе влюбил. Сега всичко се въртеше около него и трябваше да му се угажда като на болен. Боже, как повтаряха хората глупостите си!

– Е, разкажи ми най-после за нея! Повече няма да те прекъсвам!

– Добре, но... – погледнах към празната си чаша. Той скочи и след малко се върна с чаша двойно уиски. Ледчето обаче си бе самичко.

– Bravo! – похвалих го аз. – Заслужаваш медал! Ако стоя в компанията ти още три дни, съвсем ще се пропия!

Той подпря лакти на масата и се приготви да слуша. Не исках да го разочаровам, затова започнах:

– Преди да срещна Мартина не бях изневерявал на първата си жена, а бяхме женени повече от година! Живко беше роден, аз се чувствах щастлив съпруг и баща и изобщо всичко цъфтеше и връзваше, както казваш ти – като на кино. Една вечер се връщах от работа с тролея и мина контрола. Пред мен някаква гимназистка се бе заблеляла и я хванаха без билет. Всъщност, имаше билет, но бе забравила да го перфорира. Онази вещица – контрольорката, се развика, стана скандал и накрая, за да млъкне, аз платих глобата. Когато слязох на моята спирка, слезе и момичето. Трябвало да ми благодари и тя го стори на момента. Там, пред хората ми лепна такава целувка, че ми изтръпнаха краката. Обаче в тоя момент на спирката се случи тъстът ми и без да пита, ми друсна един по мутрата. Ако питаш мен – чиста случайност, но стана весело и аз реших да изпратя Мартина. Само че, вместо в дома си, тя ме заведе в квартирата на някаква нейна позната. По-нататък разбираш!

През нея година тя завърши гимназия, а аз се разведох. После

Мартина забременя и докато се чудех, трябва ли да се женя и за нея, тя махна детето и забягна с тъпанаря на местната рокгрупа. От тогава сме се виждали няколко пъти, все случайно като сега, и тя винаги ми налита като в началото. Внушила си е, че съм първата и любов и колкото повече го повтаря, толкова повече си вярва. Иначе не е омъжена още, но успя да разбие семейството и на някакъв даскал. Значи, дотук сме двама, а, ти се каниш да ставаш третия глупак! Колко му е – не си казал – не ти е пламнала чергата!

Вальо стоеше в същата поза и ме гледаше замислено. Когато реших, че разговорът ни е приключил и се надигнах, той каза сякаш на себе си:

– Знаещ, че обичам Светла и малкия! Не желая да им причинявам болка, затова нямам сериозни намерения към Марти. Ако има как да я опозная по-отблизо, а после – всеки по пътя си, всичко ще е О'Кей!

– Значи, чукаш и бягаш?

– Не бъди циничен! Тази жена наистина ме вълнува!

Добре! Вълнувай се тогава до утре вечер, защото тогава ще можеш да я забършеш по-лесно. Ще празнуваме рождения ѝ ден в бялото барче. Ако си навит, ела към седем вечерта!

Без да дочакам отговор, си тръгнах. Бях сигурен, че ще дойде, а аз вече имах нещо наум!

На другата вечер барчето бе задръстено от приятели на Мартина. Може би затова, като дойде, Вальо не забеляза жена си веднага. Тя седеше по-навътре, а и за него други жени наоколо май нямаше. Беше купил огромен букет рози и с доста глупав вид ги поднесе на рожденичката. Смутолеви и нещо на ухото, на което тя отвърна със смях, и го покани да седне. Той се намести до нея и с готовност се хвана за чашата. Шампанското разбира се не закъсня и всички се изредихме да я поздравяваме.

– Пия за най-красивата жена тази вечер! – изцепи се приятелят ми. – Мечтата на всеки мъж! – И докато възторжено оглеждаше какво впечатление е направил тостът му, съзря жена си. Светла също държеше чаша с шампанско, също се усмихваше, но кой знае защо Вальо направо се вдърви. Такъв удар не очакваше завалията и май му дойде много. Забрави дори да си седне на стола, а продължаваше да стърчи като кол, без да пие и сигурно без да диша. Марти спаси положението. Погледна бармана и той пусна музика.

– Обещала съм първия танц! – игриво заяви тя и дръпна Вальо да танцуват между масите. Всички изръкопляскаха, а най-силно

ръкопляскаше Светла.

Ако не сте виждали да се въртят хубаво момиче с крачещ чайник, трябваше да сте там, за да ги съзрете. Струваше ми се, че на моменти капакът му подрънква и аха да изпусне пара от зачервената си физиономия. Слава Богу, танцът свърши и той се добра до мястото си. Изглежда друго не му оставаше, защото започна да надига чаша след чаша. Искаше да се спаси лесно копелето. Преди да се е напил съвсем, аз поканих Светла да танцуваме. Тя поначало си е хубава, но сега се бе пременила специално за случая. Обви ръце край врата ми и се притисна сладно до мен. Завъртяхме се леко, като че ли в барчето бяхме само двамата, а танцът бе вид секс, достъпен само за привилегировани. Другите пак взеха да плясат, а на Вальо очите му щяха да изскочат от възмущение. Все пак изтрая, докато седнем и се изправи пред нас.

– Подъл тип! – сравнително разбираемо излезе, сякаш от дъното на душата му. – Махай се от жена ми!

– Ама, че дребен собственик! – погледна ме начумерено Светла. – Не му стига най-красивата жена, ами налита и на останалите!

– Не му се сърди, той си е такъв! – оправдах го аз.

– Да му направим ли място?

– Само ако престане да пие!

След като седна между нас, от алкохола или от емоциите, приятелят ми се наведе, взе лицето си в шепи и диво се разсмя. После веселбата приключи и аз трябваше да изпращам Мартина.

След три дни, малко след тениса и доста преди обяда, пиехме бира с Вальо.

– Довечера пътувам! – съобщих небрежно аз.

– Защо? – учуди се приятелят ми.

– Свърши ми отпуската!

Замълчахме. Някакъв малолетен гларус кацна на кофата за смет наблизко и се опита да измъкне парче недоядена пица. Почти бе успял, когато долетя друг, по-голям и с ужасно крякане го прогони. Откъм плажа вълните равномерно се разбиваха, обичайната човешка глъчка ми се струваше адски примамлива, може би защото трябваше да си ходя. Винаги е така – като си там, не му усещаш вкуса, но като тръгваш, всичко ти става много скъпо.

И с хората е така.

Даже със собствената жена!

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство

„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3114>]